

EMBEREK KÖZÖTT

Amióta egyházi adót szedek gyakran találkozom azokkal, akiket az Úr Jézus ismert, vagy akiről beszélt. Néha Jónásként úgy gondolom, el kell pusztulnia Ninivének, máskor meg Ábrahámként alkudozom Szodomáért. Van, amikor csodálkozom, hogy az Úr napja egyformán süt igazra és gonoszra, máskor azon gondolkozom, vajon a mai emberek közönyössége nem meríti-e ki a Szentlélek elleni bűn fogalmát.

Elindulok napi utamon. Sok helyütt utasítanak el, akár Józsefet, mikor kopogtatott. Mások olyan kellemetlenül "ráznak le", hogy önkénytelenül nekem is le kell ráznom magamról a port (ahogy Jézus tanítványainak tanácsolta), nehogy kedvetlenségem, fájdalmam a következő családnál érződjek.

Melegszívű nagymama fogad és fizet. Mikor unokái után érdeklődöm, sírva fakad. A nagyobbik még volt elsőáldozó, a kisebbiket már nem engedi az apja. Sok gunyoros megjegyzés mellett elsorvad minden a gyerekekben - fájjalja a néni.

Sajnos katolikusként megkeresztelt családjainkban egyre többször látom, hogy a szülők akadályozzák hitük tanulását, gyakorlását. Féltik az egzisztenciát. Példa rá egy orvoscsalád esete: Nagy fiú nyit ajtót, előveszi tárcáját, fizet. Érdeklődöm, hová jár misére, hittanra. - Sehol semmire.

Elsőáldozó voltál? - Sajnos, nem! - Még lehetsz! Szeretnél megismerkedni Krisztus tanításával? - Felcsillan a szeme! Igen, nagyon! - Tudok megfelelő oktatást, könyvet ajánlani, ha akarod! - A gyerek ragyog. Tessék várni, szólok édesanyámnak. - A mama jön: Nem, ilyesmiről szó sem lehet! Orvos akarsz lenni, majd nem kapnál ajánlást. Ha olvasni akarsz és ráérsz, ezt lehet. Van Bibliánk, Papini. Csak ne beszélj róla senkinek! - A fény kialszik, a gyerek elkedvetlenedik. Vajon ezekre a papákra, mamákra nem vonatkozik Krisztus szava: "jobb lenne, ha malomkövet kötne a nyakába az ilyen".

Egy hölgy kért, ajánljak gyóntatót. 28 éve nem gyónt. Legközelebb, ha jövök menjek be hozzá, kérte. Bementem. Gyónni még nem volt, nem tudta magát elhatározni. - Csak bele kell ugrani a vízbe, az úszás már megy...biztatom. Ugrani kell bátran. - És ő ugrik. Csak nem a gyóntatószék biztos menedékebe. Több mint órahosszat mondja-mondja elválása óta az életét. Mindig 10-20 évvel fiatalabb férfiakkal volt kapcsolata. Segíteni akart szegényeknek, mert olyan nehéz a férfiembernek. Ő pedig a migrénjétől és a magánytól akart szabadulni. Keservesen nehéz lehet gyóntatószékben ülni. Kimerített ez az óra, pedig csak hallgattam. - Ó, Magdolnám, mikor borulsz már Urunk lábaihoz, hogy könnyeiddel áztasd azokat?

Régi ismerősökhöz csengetek, négy gyereket neveltek. A szülők nincsenek otthon, csak a harminchoz közeli fiú. Tudós. Gratulálok a szép sikerekhez. Legutoljára Angliában és Svájcban tartott előadást. Nagyon elgondolkoztat ez a fiú. - Ó, Pannonhalma engem csak hátrányos helyzetbe hoz. Nem lenne szabad így pellengérré állítani fiatal gyerekeket... Éppen te beszélsz így? Hol a hátrány? Két évvel később kerültem egyetemre. Tovább lehetnék már. Különben sincs értelme... Amit az Egyház csinál, az csak kétségbeesett erőlködés: valahogy tartani a pozíciót. Nincs mögötte komoly tartalom! Ki vállal itt komoly krisztusi életet? Senki! Mindenki azt szeretné, ha száraz lábbal kelhetne át az ateista-materialista tengeren. (Hirtelen Pétert látom, amint Jézus felé indul a vízen, aztán kételkedni kezd és alámerül.) A papok is hogy féltik helyzetüket! Persze ez nem sikerül még nekik sem. Aki megalkuszik, alámerül... katolikus iskolából kikerült gyerekek úgy vannak, ahogy más az influenza elleni oltással. Egy darabig véd, de előbb-utóbb nem számít a túlfertőzött környezetben... Tartóztat, várjam meg szüleit. De mennem kell. Így is sokáig időztem. Míg a buszra vártam, arra gondoltam, hogy a "gazdag ifjúnál" jártam. Tisztán látja, hová kellene tartoznia. De szomorúan megy vissza, mert nagy tehetséget kapott...

Másnap a szegény asszonynál jártam, aki nagy örömmel borította elém tárcája tartalmát. Legközelebb is csak tessék jönni! Tüdőbeteg férjével tíz négyzetméteres szoba-konyhában él. Vízcsap, mellékhelyiség a folyosó végén. Mégis derűs, valaminek mindig örül. Most annak, hogy fizetni tudott.

Aki igaz szeretettel éveken át ápolja agyvérzéses, béna feleségét, annak az arcán Cirenei Simon vonásait látom. Tíz éve még elképzelhetetlennek tartotta volna. Most éppen mosásban találom... Fehér, feltűrt ujjú ing, nyakkendő, sötétkék kötény. Csúnya darabokat mos. Ilyen beteg körül sok minden megesik. Ragyogva vezet a szobába: "Drágám, nézd kit hoztam! Nem leszel egyedül... Sietnem kellene, de hogyan mehetnék, mikor Simonnak tudok segíteni a keresztségben?"

Ha nagyon elfáradok, nekem is van olyan családom, ahol Betániában érzem magam. Nem is egy, hanem három. Az egyikben gyönyörű, tartalmas asszony, aki öt gyermeket nevel. Már unokái is vannak. Erő, szépség, öntudat, szeretet, derű jellemzi valamennyiüket. A másik helyen is öt fióka kelt ki a fészekből. Ősz hajú, csillagszemű asszony a mama. Az ő vonásait szenvedés szépíti, finomítja. Egyik fia elmebeteg és süketnéma. Sokat szenvednek tőle. Elmélyülten olvassák esténként a Szentírást, közben megbeszélik a rájuk vonatkozó élményeket, eseményeket. Ebben a mamában Veronikát látom, aki odafurakszik a tömegen keresztül a nagyon szenvedő Úrhoz és kendőjét nyújtja. Szeret minden nehézségen keresztül.

A sok fájdalmas benyomásról nem írok. Számomra a közöny a legsúlyosabb probléma. Ragályos betegség. Ma még csak ő...de holnap már te is, meg te is, meg te is megkapod. De tudom, hogy az Úr megkönyörül. Ha lenéz erre a sötét városra, a fényes pontokat is látja. Kedvükért megkönyörül rajtunk.

1971